

POLEDNÍ DÉMON

Vánoce skončily, ve škole jsem se zdárně pochlubil novým mobilem, počítačovou hrou i oslavou silvestra, pak jsem to doklepal do vysvědčení (to už k takovému chlubení není), teď týden na horách s novým snowboardem a je tu únor a únava, že se mi do ničeho nechce. Asi se 'hodím marod', když kolem zuří ty zimní nemoci.

Nic nového pod sluncem. Pouštní otcové takovou ochablost (lhostejnost, vlažnost, duchovní lenost, netečnost, otupělost či apatii) připisovali pokušením poledního dé-

mona, přicházejícího v polovině dne, kdy je horko nejtíživější. Nazývali ji řecky akédie [ακηδία] a považovali ji za jedno z největších nebezpečí mnišského života, které někdy vedlo i k opuštění mnišského způsobu života. Prostě totální znechucenost z duchovního života, z boje o svatost, ze života v řádu.

Nejsem mnich – i když mě těší, že i mniši mají podobné problémy jako já, tak kde se to ve mně vzalo? Vždy jsem byl plný optimismu, pro každou legraci, za práci vzít umím... a teď najednou mě nic netěší. Deprese a smutek nad tím, co bylo mým největším potěšením.

Možná to ale ve mně bylo už dřív. To moje chlubení se věcmi, které tak rychle zastarají, plíživá závist, že někdo má něco nebo zažil něco, co já ne. Následně má honba za stále novými vzrušujícími zážitky nebo aspoň novinkami na internetu. Není to spíš už projev mé duchovní nemoci?

Jako na každou duchovní nemoc, i na tuto lék existuje. Svátý Tomáš Akvinský říká, že lék se ale nenachází v nás. To dá rozum. Nemocný jsem přece tehdy, když se tělo s nějakým problémem samo nemůže vypořádat. Pak je jasné, že pomoc musí přijít zvenku. Ale pozor, ve světě (často i v tom duchovním) slýcháme, že pomoc je v silné sebmotivaci, psychologické podpoře, že si musíme více věřit, více chtít. To je ale starý blud Pelagia, který věřil, že se člověk může uzdravit (spasit, zachránit) vlastní silou. Svátý Tomáš říká, že lék je v Bohu, lékem je vtělení. Ano, je to tak jednoduché. Bůh, který se vtělil, mě může probrat z mé letargie. Bůh přišel v lidském těle, aby se nám stal blízkým, uchopitelným, dosažitelným, aby bylo možné a snazší ho milovat, dotknout se dobra, které nám nabízí.

Jen rozjíměj o Jeho lidství, nech se dojmout Jeho chudobou v Betlémě, nadchnout Jeho učením, láskou k hříšníkům, pohnout k slzám před Ním na kříži. A hlavně buď vytrvalý ve svých povinnostech i životě modlitby. Že se netěšíš z modlitby? Zkus programově objevit údiv nad vtělením a díkyvzdání za ně. Tak se připravíš na dotek uzdravující milosti.

Foto: tomeru - Adobe stock

Přijďte podpořit český tým hrající na Mistrovství Evropy v sálovém fotbalu kněží. Utkání se koná v Říčanech a v Praze ve dnech 17. a 21. února 2020.

O vítězství se popere 18 týmů převážně z východní a střední Evropy. Favoritem mis-

trovství jsou Poláci, Portugalci a Chorvati. Naši borci se v minulém ročníku umístili na 13. až 15. místě. Tento rok mají výhodu domácích fanoušků a chtějí bojovat o postup do čtvrtfinále. Pomoci jim k tomu má trenér Marek Vomáčka, bývalý ligový hráč a Mistr Evropy do 17 let.

Trenér Marek naordinoval našim kněžím i náročný fyzický trénink a kapitán týmu MAREK HRIC si pochvaluje rostoucí fyzickou zdatnost svých svěřenců. **Pojďme podpořit naše české kaplany, faráře a děkany a svým fanděním je dostaneme až k vítězství.**

Foto: pixfly - Adobe stock

Dělá kutna mnicha?

Zpívá se, že „šaty dělají člověka“ a „třeba je to k nevěře, že kutna dělá mnicha, krupný rytíř.“ Ale je to tak? Víš, co dělá mnicha mnichem? Povězme si něco o řeholním životě v církvi.

Každý křesťan si svobodně volí svůj životní stav, ve kterém chce dojít ke svatosti. Pro většinu je to život ve světě a v manželství (stav laický). Někteří jsou Bohem voláni k tomu, aby přijali svěcení a sloužili bratřím jako kněží (stav duchovní). Někteří však Bůh volá, aby se mu zasvětili zvláštním způsobem (stav zasvěceného života).

Na počátku byla touha horlivěji sloužit Hospodinu. Proto mnozí odcházeli do pustých míst, aby se tam věnovali modlitbě a cvičení v kázni o samotě. Záhy se začali sdružovat do skupin vedených zkušeným duchovním otcem – opatem, a řídit společnými pravidly života – řeholí. Krom modlitby se věnovali četbě Písma Svatého, z kterého čerpali potravu pro modlitbu, a práci, aby se uživil. Tak vznikaly kláštery, které byly nejen centry duchovního života, ale i vzdělání a kultury. Později mnozí z bratří vycházeli, aby hlásali Krista mimo kláštery, a tak vznikají velká misijní díla (bratr sv. Metoděje – sv. Cyril byl koneckonců také mnich). Jiní sloužili lidem ve špitálech, vyučováním ve školách či v jiných sociálních dílech.

Společné všem řeholníkům je přijetí slibů: čistoty, chudoby a poslušnosti představeným, kterými naplňují evangelijní rady, a snaží se tak dosáhnout dokonalé lásky ve službě Božímu království. Poslušností se při-

podobňují Kristu plnicímu vůli nebeského Otce. Čistota je znamením a předobrazem budoucího života v nebeské slávě. Chudoba sjednocuje s Kristem chudým a sloužícím a zároveň ukazuje na pomíjivost světskou. Řeholní oděv – hábit je znamením zasvěcení Bohu a veřejným svědectvím přítomnosti Boží mezi lidmi.

Společný (komunitní) život je naplněním touhy po bratrském životě v Kristu a současně prubířským kamenem svědectví bratrské lásky. Církev řeholní život vysoce cení, přijímá ho a chrání jako dar (charisma) a svědectví zvláštní milosti Boží.

Neuvažoval jsi někdy o službě Bohu a světu ve společenství bratří v nějakém klášteře? Pros v modlitbě o světlo a poznání své cesty, mluv o svém (po)volání s knězem a neboj se poznat řeholní rodinu, která tě přitahuje.

Ostatně pobyty v kláštěrech se poslední dobou dostávají do módy. Tož budeš cool a in.

HISTORIE ŘEHOLNICTVÍ

- Za otce mnichů je považován sv. Antonín (251–356, Egypt), poustevník. Tito osamělí poustevníci se často sdružovali do společenství, která pak přijímala společná pravidla života – řeholi. Otcem západního mnišství je sv. Benedikt (cca 470–543), na východě pak sv. Basil Veliký (cca 330–379).

- Šesté až dvanácté století je někdy na západě nazýváno zlatou érou mnišství. Po rozpadu říše západoférické, v době stěhování národů a úpadku vzdělání, měly kláštery svou stabilitou zásadní podíl na pokřesťanštění Evropy a formování středověké společnosti.

- Ve 13. století přichází žebrařé řády: františkáni (1209, sv. František z Assisi), dominikáni (1215, sv. Dominik) a karmelitáni (1209). Jejich cíl je hlásat Krista, být apoštolem. Jsou to oni, kdo prvně formují zásady řeholního života podle evangelních rad a slibují čistotu, chudobu a poslušnost.

- V 16. století přichází nejen západní schisma – reformace, ale i řádová obnova (karmelitáni) a zvláště jezuité (1534, sv. Ignác). Řád kněží, kteří nemají povinnost společné modlitby, ale slibují zvláštní poslušnost papeži.

- Ve 20. století, a zvláště po 2. světové válce dochází k rozvoji nových forem zasvěceného života zvané Společnosti dokonalého života (dnes sekulární společnosti). II. Vatikánský koncil nařídil obnovu řádů, s důrazem na návrat k původnímu charismatu – duchu zakladatele, aktualizovanému pro potřeby dnešního světa.

Foto: Mario Maganto, Garoth - Adobe stock